

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

PEREKONNA- PATUD

SURM SAABUB EEDENISSE

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Sharon Sala raamatud:**

Väljavalitu

Taaskohtumine

Üheksa elu

Armid

Perekonnapatud

* * *

sari SALADUSED JA VALED

Metsikud südamed

Kalgid südamed

Salalikud südamed

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

PEREKONNA- PATUD

Inglise keelest tõlkinud Piret Lemetti

ERSEN

Sharon Sala
Family Sins
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Sharon Sala
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08330817
ISBN 978-9949-82-111-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Mõne inimese jaoks tähendab perekond kõike.

Neile on maast-madalast selgeks saanud, et miski siin ilmas ei saa olla olulisem enesekindlusest, mille annab teadmine kuhugi

kuulumisest – ja teadmisest, et neid armastatakse.

Aga on neidki, kelle jaoks veresidemed on koormaks ja kogu nende elu möödub sama perekonnanime kandjatest alaliselt võimalikult kaugele pagedes.

Pühendan selle raamatu neile, kes on piisavalt targad, leidmaks oma hõimu liikmeid sõprade ringist ja paikadest, kuhu elu neid viib.

Kõigile heidikutele meie seas.

Esimene peatükk

Stanton Youngblood pages oma elu eest, pingutades kogu hingest, et jälitava mehe käest pääseda. Ülesmäge liikumine oli talle nii olulist varju pakkunud, aga nüüd hakkas mees talle järele jõudma ja kurnatud Stanton edumaad kaotama. Mees suutis mõelda vaid Leigh'st, koju Leigh' juurde jõudmisest.

Leigh. Oo mu jumal, mu armas Leigh. Seda ei saa juhtuda. Ma ei taha surra.

Nüüdseks nõudis iga samm pingutust. Mehe küljes kirvendas, ta jalad vabisesid ja kopsud olid lõhkemas. Ta kuulis oma jälitajat selja taga võsas ja puude vahel ragistamas, mis tähendas, et too jõudis aina lähemale.

Mehel polnud peatumiseks ja selja taha vaatamiseks aega. Ta teadis, kes ja miks teda taga ajas. See päev oli teel olnud enam kui kolmkümmend aastat, kuid ta poleks kõigele vaatamata midagi teisiti teinud. Tema kaunis Leigh oli seda kõike väärt.

Isegi seda.

Ja hetkel, mil mees seda mõtles, rebestas ta selga kuul. Kukkumise alates kajas lasu tekitatud heli juba mägedelt vastu. Mees koges hetkeks kõikehõlmavat meeleheidet ja järsku toimus kõik aegluubis.

Ühelt oksalt teisele hüppav hall orav näis õhku rippuma jäävat. Püssilasust lendu ehmatatud linnuparv liikus nagu just tuule alla

saanud lohe. Läbi metsa varikatuse ta silmadesse jõudev päikesekiir oli justkui laserkiir.

Ja siis lamas ta maas ning ta silmad olid metsaalusega samal kõrgusel. Miski torkis mehe näokülge. Ta suhu kerkiv veri summutas hingetõmbe nuukseks.

Oh jumal.

Valu hääbuma hakates leppis mees paratamatusega. Ta nägemine hakkas ähmastuma. Mees pilgutab silmi ja ta pilk keskendub tibatillukesele triibulise krabiga sarnanevale näpitsatega mardikale. Ta vaatas, kuidas putukas üle lehekuhja roomas, ja nägi siis vilksatamas eemale vingerdava musta mao saba.

Kuskil läheduses ulgus koer, talle vastas teine ja siis kolmaski ning mees kuulis taas samme. Aga seekord eemaldusid need temast joostes.

Mees ei tundnud enam oma jalgu. Ta kopsudes ei jätkunud appi hüüdmiseks õhku. Viimast kiiresti hääbuvat elunatukest kokku võttes pühkis mees välja sirutatud käe alt lehed ära ja kraapis mullapinnale nime.

Leigh Youngblood oli oma maja taga aias ja kõplas pikkade aedubade ridade vahelt umbrohtu. See oli monotoonne töö, mis ei vajanud mõtlemist, ja naine lasi mõtetel uitama minna, mõeldes elule, mille tema ja Stanton olid endale sellele Lääne-Virginia mäele rajanud.

Naine ei olnud hetkekski kahetsenud Stantoniga abiellumise nimel oma perekonna rikkusest ja mainest loobumist. Wayne'ide perekond, millest ta pärit oli, omas all orus asuva Edeni linna üle suurt mõjuvõimu. Naise toonasele otsusele järgnenud perekonna põlgus ja halvakspanu olid olnud otsatud. Nad olid ähvardanud Stantonit tappa. Nad oli naise üle naernud ja teda mõnitanud, ennustades tema langust ja nende mõlema läbikukkumist. Aga tema armastus Stantonit vastu ei allunud kontrollile. Mees oli tema jaoks maailma algus ja ots

ja niisiis pööras ta oma heale elule selja ja astus mehe käte vahele. Kolmkümmend viis aastat hiljem elasid nad endiselt mäel, armastavate ja elus edasi jõudnutena, tõestades nii, et teised olid eksinud.

Kolm nende viiest pojast, Samuel, Michael ja Aidan, olid abielus ja elasid lähikonnas. Neil oli üks pojapoeg ja järgmine lapselaps tulekul.

Bowie, nende vanim laps, kes oli pärast noorukieas oma kallimalt korvi saamist mägedest lahkunud ja naftaväljadele suundunud, töötas nüüd valdavalt naftapuurimisalustel. Ta tuli igal aastal jõuluks koju, kuid polnud kuskil paikseks jäänud.

Jesse, paari noorim poeg, oli sõjaväelist karjääri plaanides sõtta läinud, kuid saadeti peagi sõjale alla jäänuna koju. Ravimatu ajukahjustuse tõttu oli tema saatuseks elu kümneaastasele poisile vastava arengutasemega.

Leigh armastas ja toetas neid kõiki, leppides nende õigusega oma teed omal äranägemisel valida, nagu ta isegi teinud oli.

Naine katkestas hetkeks oma tegevuse, et ubade alt rohupuhmast üles sikutada, ja seejuures pääses juuste silme eest tõrjumiseks ümber pea seotud paela alt valla salk, mis näo ette tilpnema jäi. Ta torkas selle rohututsakat aiast välja lennutades oma kohale tagasi ja pühkis seejärel otsmikult higipiisa minema. Naine valmistus just uue rohupuhma järele küünituma, kui ta kuulis lasu raksatust ja seejärel selle ümbritsevate mägede tippudelt tagasi pörkuvat kaja.

Ta pööras end võpatades ringi samal hetkel, mil linnuparv taevasse paiskus. Nende liikumissuunda märgates mõtles ta Stantonile. Mees pidanuks sealtpoolt koju tulema, aga tema ei olnud oma vintpüssi kaasa võtnud. Ta oli läinud korraks külla oma orus järve ääres elavale õele.

Siis kuulis ta, kuidas koer hakkas ulguma, temaga ühines teine ja siis kolmaski ning hetkeks tundis naine sellist hirmu, et ta süda lakkas korraks löömast. Ta ei teadnud, mis juhtunud oli, kuid miski ütles talle, et midagi head see kindlasti polnud. Ta lasi kõplal mullale kukkuda ja hakkas maja ette minema.

Tema poeg Jesse istus terrassil kiiktoolis ja vahtis puude poole.

„Sõda on tulemas,” ütles mees temast mööduvale emale.

„Ole siin,” vastas naine ja kui mees tõusis, et emale järgneda, pööras too end ringi ja karjus: „Ole siin! Istu oma tooli ja ära liigu sealt enne, kui ma tagasi olen. Said aru?”

Karjumine näis meest pisut jahmatavat ja pahandavat, kuid ta kuuletus silmapilk ja istus tagasi kiiktooli.

„Jään siia,” teatas mees ja hakkas kiikuma.

Leigh lausa vappus hirmust. Ta kartis Jesset üksi jätta ja samas pelgas ka minemast loobuda. Naine vaatas taas metsa poole ja sundis mõttes Stantonit puude vahelt välja, päikesevalguse kätte astuma ja kuulnud millegi igati loogilisega põhjendama.

Kui mehe nägu järsku ta vaimusilma eest läbi vilksatas, tegi naise süda rinnus jõnksu. Stanton pidi ohus olema. Naine hakkas puude poole jooksmas ja jättis kodu selja taha, suundudes selle poole, mis pidi teda all ootama. Ta võttis suuna sinnapoole, kust oli näinud linuparve õhku tõusmas, ega lasknud hirmul end teelt eksitada. Teda teati kui naist, kes ei kaotanud kunagi pead, ja täna oli päev nagu iga teinegi, kuid ta eiras joostes enda heaolu, pööramata tähelepanu naha või riiete külge klammerduvatele põldmurakaväätidele ja komistades korduvalt, tormates mäest alla, oma elu sisuks olevat meest otsima.

Tal oli vaja teada vaid seda, et mehega on kõik korras, kuid ta ei kulutanud hüüdmisele energiat. Kui kuulnud lask oli tulnud salaküti relvast, et tahtnud ta eksikombel millegi soovimatu tunnistajaks saades asja veel hullemaks teha, niisiis jooksis ta edasi, pööramata tähelepanu juustest paela rebinud põldmurakaväädile. Naine oli joostes ettevaatamatu ja kukkus korduvalt käpuli, ühel korral lausa niimoodi kõhuli, et tal jäi hing kinni. Alles oma huultele veerevaid pisaraid tundes sai ta aru, et nutab.

Kõigepealt nägi ta läbi puude latvade Stantonini punaseruudulisele särgile langevat päikesekiirt. Naine peatus poolelt sammult ja hüüdis mehe nime.

„Stanton! Stanton!” ...